

Arrest

nr. 211 679 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LECLERE
Rue de Behogne 78
5580 ROCHEFORT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL KHOURY, die loco advocaat S. LECLERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY & DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, heeft op 25 september 2017 een visumaanvraag type D ingediend met het oog op gezinshereniging, als broer van de heer H.A.M., een als vluchteling erkende in België verblijvende vreemdeling.

Met een beslissing van 30 maart 2018 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen voorzien in art 9, 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door S. A. M. °28/03/2003 teneinde, samen met zijn vermoedelijke ouders, zijn vermoedelijke broer A. M. H. in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een geboortecertificaat van de aanvrager.

Dat dit certificaat geen registratiegegevens noch afgiftedatum bevat.

Overwegende dat uit een nauwkeurige verificatie van de diensten van de Belgische ambassade in Addis-Abeba is gebleken dat de officiële stempels aanwezig op het document in feite werden geprint op het document door middel van een kleurenprinter. Bijgevolg kan het niet gaan om authentieke stempels die op het document werden aangebracht door de lokale autoriteiten.

Overwegende dat gelet op deze elementen het voorgelegde document manifest vervalst is.

Overwegende dat art 74/20 §1 stelt dat “behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere wettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document de aanvrager heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf.

Overwegende bovendien dat in zijn asielaanvraag A. M. H. naar eer en geweten verklaarde 5 broers/zussen te hebben, echter de aanvrager werd hierbij niet vermeld;

Overwegende dat er duidelijk sprake is van tegenstrijdigheden met de gegevens in de asielaanvraag.

Overwegende dat iedere asielaanvraag gekenmerkt wordt met de vermelding dat “hij zich blootstelt aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds, de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen heeft, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen.”

Gelet op al het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 9, 13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het wordt uiteengezet als volgt:

“De bestreden beslissing is van mening dat S. geen beroep kan doen op de bepalingen van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat:

- De officiële stempels aanwezig op zijn geboortecertificaat in feite geprint werden en de geboorteakte dus manifest vervalst is.

- In zijn asielaanvraag H. verklaarde maar 5 broers en zussen te hebben en vermeldde S. niet.

Tegenpartij maakt hier een kennelijke appreciatiefout.

De ouders van H. hebben geen documenten neergelegd ter staving van hun visum aanvraag. Hen werd dan ook voorgesteld een DNA test uit te voeren in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Zijn broers, S. (de eiser), M., A., A., en M., hebben hun geboortecertificaat neergelegd ter staving van hun aanvraag. Uit nauwkeurige verificatie bleken deze documenten echter niet authentiek te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken stelde dan ook voor aan M., A., A. en M. een DNA test uit te voeren.

Dit werd aan S. niet voorgesteld o.a. omwille van het feit dat H., tijdens zijn asielaanvraag, verklaard heeft enkel 5 broers/zus te hebben.

In de nota's van de commissaris-generaal wordt er vermeld dat H. verklaarde 7 broers en zussen te hebben (stuk 4, p.5).

De nota's van de Commissaris-generaal stemmen echter niet overeen met de nota's van de advocaat die toen aanwezig was: - "Tu as des frères et soeurs? Nous sommes 7, 1 soeur. Avec qui je vivais. 2 frères sont déjà morts" (stuk 3, p.1).

H. meende dat ze met 7 broers waren en 1 zus.

De nota's van de raadsman hebben dezelfde waarde als die van het CGVS. Er bestaat dan ook een twijfel over wat er tijdens het verhoor gezegd werd.

Reden te meer kan de vraag worden gesteld: waarom S. en niet één van de andere broers?

De namen en leeftijden van de broers en zussen van H. werden niet gevraagd en er werd geen samenstelling van de familie gevraagd tijdens het verhoor, wat normalerwijze toch wel gebeurd.

De bestreden beslissing maakt dan een appreciatiefout wanneer er aan S. geweigerd wordt een DNA test te doen omwille van het feit dat er een broer te veel is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ».

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 leggen een motiveringplicht aan tegenpartij op.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvolledig daar er niet wordt uitgelegd waarom er een verschil wordt gemaakt tussen de broers en waarom S. gekozen werd als niet deel uitmakend van de familie en aan hem geen DNA test werd voorgesteld.

Deze motivering is des te meer merkwaardig gezien de visum aanvragen van de anderen broers en zus ook op basis van een geboorteakte werden ingediend, en waarvan de authenticiteit ook in twijfel gebracht werden.

Tegenpartij is van mening dat, wat M., A., A. en M. betreft, er geen zekerheid is over de authenticiteit van hun geboorteakte gezien "de officiële stempels in feite werden geprint op het document door middel van een kleurenprinter" en dat er dus een DNA-test mag worden voorgesteld.

S. heeft dezelfde document neergelegd (geboorteakte) maar omwille van het feit dat de officiële stempels geprint werden door middel van een kleurenprinter, komt tegenpartij tot een andere conclusie: S. heeft "moedwillig de Belgische autoriteiten wil bedriegen met het ook op een toelating tot verblijf".

Met twee gelijkaardige documenten komt tegenpartij tot twee verschillende conclusies, zonder enig uitleg te geven.

Dit betreft een duidelijke schending van de verplichting tot motivatie van tegenpartij.

Op constante wijze onderstreept de Raad van State dat een adequate motivering niet kan bestaan uit een vage, stereotiepe formulering of een stijlformule (C.E., n° 53. 581,7 juni 1995, Muindu Bela Rita, R.D.E., 1995, n° 84, p. 298-301; C.E., n° 40. 109,14 augustus 1992, R.D.E., 1994, n° 77, p. 82; C.E., n° 51. 507,2 februari 1995, Golam Rafique, R.D.E., 1995, n° 83, p. 184-187).

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze" (RvV 27 november 2009, nr. 34 993)."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de

aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.2.2. De gemachtigde van de staatssecretaris weigert in casu de visumaanvraag, en aldus ook het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, op grond van artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

2.2.3. De gemachtigde stelt in casu vast dat verzoeker voor het verkrijgen van het gevraagde visum een vals of vervalst stuk heeft gebruikt. Concreet wordt vastgesteld dat op het voorgelegde geboortecertificaat geen registratiegegevens of afgiftedatum zijn aangebracht en dat de officiële stempels in feite zijn geprint door middel van een kleurenprinter, zodat het niet kan gaan om authentieke stempels die op het document werden aangebracht door de lokale autoriteiten. Door het voorleggen van een vervalst document toont verzoeker aan dat hij moedwillig de Belgische autoriteiten heeft willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf. Verder stelt de gemachtigde vast dat in zijn asielaanvraag A.M.H. had verklaard 5 broers/zussen te hebben en dat de aanvrager hierbij niet werd vermeld.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet argument aanvoert tegenover het motief dat de stempels op de geboortekte werden aangebracht met een kleurenprinter, wat er volgens de verwerende partij op wijst dat de stempels niet door de lokale autoriteiten werden aangebracht zodat het document niet authentiek is. Bijgevolg kon wel degelijk gebruik worden gemaakt van artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker een vals of vervalst document heeft gebruikt.

Het gegeven, verder, dat met betrekking tot de visumaanvraag van de vier broers A., A., M. en M., niettegenstaande dezelfde vaststellingen werden gedaan omtrent de door hen voorgelegde geboortekte, evenwel zonder dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet, doch met het voorstel om een DNA-test uit te voeren, doet geen afbreuk aan de geldigheid van het voormelde motief. Evenmin leidt het tot de vaststelling dat de motivering onvolledig en merkwaardig zou zijn of manifest onredelijk omdat niet zou worden uitgelegd waarom er een verschil wordt gemaakt tussen de broers en waarom verzoeker werd gekozen als niet deel uitmakend van de familie en hem geen DNA-test werd voorgesteld. Zoals verzoeker immers zelf stelt, werd dit hem niet voorgesteld “oa omwille van het feit dat H., tijdens zijn asielaanvraag, verklaard heeft enkel 5 broers/zus te hebben”.

Verzoeker betwist dat H. dit zou hebben verklaard en verwijst naar de nota's die werden gemaakt door H's raadsman ten tijde van het gehoor, waarin die zou hebben verklaard: "*Nous sommes 7, 1 soeur. Avec qui je vivais. 2 frères sont déjà morts*", stellende dat deze nota's dezelfde waarde hebben als die van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat er twijfel rijst over wat er is verklaard. Verzoeker stelt verder dat H. tijdens zijn gehoor niet werd gevraagd naar de namen en de leeftijden van zijn broers en dat er geen samenstelling van de familie werd gevraagd.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een gehoorverslag van een Afghaanse man, die geen uitstaans heeft met deze zaak. Dit terzijde, stelt de Raad vast dat de verklaring van H. zoals die blijkt uit de nota's van zijn raadsman ten tijde van het gehoor bij het Commissariaat-generaal, niet in tegenspraak is met het gestelde in de bestreden beslissing dat H. verklaarde 5 broers/zussen te hebben. Immers, 2 broers waren al overleden. Verder blijkt uit het administratief dossier dat H. op verschillende ogenblikken in de loop van zijn asielprocedures de namen en leeftijden van zijn nog in leven zijnde broers en zus heeft vermeld, en dat, zoals de gemachtigde terecht heeft gesteld, de naam van verzoeker daar niet bij was. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de namen en leeftijden hem niet werden gevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op een deugdelijke manier heeft geoordeeld dat in zijn asielaanvraag A.M.H. had verklaard 5 broers/zussen te hebben en dat de aanvrager hierbij niet werd vermeld. Verzoeker toont dan ook niet dat nog bijkomend zou moeten worden gemotiveerd waarom er een verschil is in de motieven van de beslissingen die betrekkingen hebben op de visumaanvragen van de vier broers A., A., M. en M. die wel uitdrukkelijk bij naam werden genoemd door H. in het kader van diens asielaanvraag. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont verzoeker enig kennelijk onredelijk handelen aan.

2.2.4. In de mate dat verzoeker de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, moet erop worden gewezen dat hij hierover geen toelichting geeft, zodat deze middelonderdelen niet ontvankelijk zijn.

2.2.5. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS